

ster omtalte, hvor der skulde være Tale om at nægte de mindre Landbrugere at komme med. Saadan plejer Gaardmændene ikke at stille sig, saa der maa være særlige Forhold til Søede — Lovene for dette Selskab er nemlig, saa vidt jeg ved, ganske enslydende med Lovene for andre lignende Selskaber. Den højtærede Minister var noget slem ved dem, han kaldte de større Gaardmænd, men det er jo dog ogsaa en Slags Mennesker. Maaske den højtærede Minister omtaler dem paa den Maade, fordi der skal være en Modsætning til de mindre Gaardmænd; men vi mindre Gaardmænd, den højtærede Landbrugsminister og jeg f. Eks., maa jo finde os i, at vi ikke staar ret højt i Kurs, særlig indenfor Socialdemokratiet, fordi vi nu en Gang er Gaardmænd.

Paa Spalte 1408 imødegaaer den højtærede Minister det ærede Medlem Hr. Holdgaards og min Kritik af den stadige Nedskæring paa Landbrugsministeriets Budget, som man tilstræber. Den højtærede Minister begrundede sit Forslag om at stryge de 400 000 Kr. af Bevillingerne til Dyrskuer, Avlsforeninger og andre Foranstaltninger med sin Uvillie mod at give Tilskud til de enkelte og spurgte om, hvor der sker noget lignende. Jeg skal svare herpaa ganske kort. De allerfleste Bevillinger til Hjælp, til Støtte, som Tilskud, eller hvad det nu er, havner hos den enkelte, selv om Bevillingerne gives til Institutioner, og det er der ikke noget galt i. Den enkelte, hos hvem Pengene havner, faar dem, fordi han gennem sin Bedrift — her tænker jeg paa Landbruget — kan virke som et godt Eksempel for andre; faar han f. Eks. et godt Dyr præmieret, virker det i Avlens Tjeneste ogsaa til Gavn for andre end ham selv.

Den højtærede Minister nævnte Bevillinger til Forbedring og Afvanding af Marsken. Ja, de Penge ender virkelig ogsaa hos den enkelte. Og tænker vi paa Driftsloaan til det ene eller det andet, til Industrien eller til Husmandsbrug, saa ender Pengene ogsaa hos den enkelte; naar man opretter Statshuse, er det den enkelte Statshusmand, Bevillingen kommer til gode. Bevilling til Opdyrkning f. Eks. af Hede ender ogsaa hos den enkelte Hedeopdyrker; alt gaar til den enkelte, og det gælder ogsaa alle andre Understøttelser paa de forskellige Ministeriers Budgetter. Forfatterunderstøttelser ender hos den enkelte og ligeledes næsten alle de i 1924—25 bevilligede 3,7 Mill. Kr. til Industrien. Tilskud til alt muligt forskelligt uddeles gen-

nem Foreninger, men det kommer den enkelte til gode. Om det saa er Arbejdsløshedsunderstøttelse, gives den til den enkelte, alle de Hundreder Millioner Kroner, der er givet som Tilskud til Boligbyggeriet, er havnet hos den enkelte Bygherre. Hvis den højtærede Landbrugsminister paa Finansloven kunde stryge alle de Bevillinger, der ender hos den enkelte, blev der kun lidt tilbage, og saa kunde der spares en meget stor Del af de Skatter, der opkræves. Men for øvrigt vil jeg opsætte en saglig Imødegaaelse af den højtærede Landbrugsministers Mening om, at Dyrskuerne kunde man nu passende forlade eller slaa ihjel, til der foreligger et Forslag fra Ministeren om at stryge de nævnte 400 000 Kr. paa Landbrugsministeriets Budget.

Jeg har saa nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Olufson, der imødegik nogle Udtalelser, jeg havde fremsat om den saakaldte Kolindsund-Affære. Jeg skal minde om, at det ærede Medlem Hr. Olufson i Fjor, da vi diskuterede Fagforeningernes Blokade af Kolindsund, og for Resten ogsaa andre ærede Medlemmer, egentlig kun havde eet Forsvar at fremføre, og det var dette, at de nye Ejere ikke havde meldt sig ind i Arbejdsgiverforeningen, ligesom Aktieselskabet Kolindsund var Medlem af denne Forening, hvad de burde have gjort. Det Standpunkt er nu imidlertid forladt, det blev vel for latterligt et Krav, at Køberne af en Ejendom skulde have Pligt til at være Medlem af alle de Foreninger, som Sælgeren af Ejendommen maatte have været Medlem af. Nu i Aar har det ærede Medlem Hr. Olufson og tillige Fagorganisationen valgt en anden Taktik. Nu paa staas det, at Arbejderne var særdeles utilfredse med den Løn, der gaves i Kolindsund i 1923, fordi den laa under den Tarif, som var aftalt mellem Arbejdsgiverforeningen og de organiserede Landarbejdere.

Jeg har nu undersøgt dette Forhold, siden det ærede Medlem havde Ordet, og kan da oplyse, at efter den Overenskomst, der er sluttet mellem Arbejdsgiverforeningen for Land- og Skovbrug og Landarbejderforbundet angaaende Løn og Arbejdsforhold, en Overenskomst, der er sluttet 1. Maj 1922 og er gældende for 1923, var Arbejdslønnen for mandlige faste Arbejdere ved almindeligt Landbrugsarbejde fra 1. Marts til 30. November 5 Kr. og fra 1. December til 28. Februar 4,50 Kr., løse Arbejdere fik 1 Kr. mere pr. Dag. De af mig indhentede Oplysninger viser, at de virkelig betalte Lønninger for 1923 ikke blot staar paa Højde med Tariffen, men endogsaa